

กฎหมายอาญา

มาตรา 1 - 58 , 107 - 208

(บรรยายครั้งที่ 13)

อ.นวรรตน์ กลิ่นรัตน์

22 สิงหาคม 2563

มาตรา 177 เบิกความเท็จ

ผู้ใดเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาล ถ้าความเท็จนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี

ถ้าความผิดดังกล่าวในวรรคแรก ได้กระทำในการพิจารณาคดีอาญา

**เบิกความเท็จต้องมีลักษณะเป็นการยืนยันข้อเท็จจริงไม่ใช่เรื่องความเห็น
หรือการคาดคะเน หรือคาดเดา**

ฎ 3584/2524 จำเลยเป็นสารวัตรกำนันมีหน้าที่รับแจ้งการเกิดการตาย มีผู้มาแจ้งว่าพ. ตาย จำเลยออกมรณบัตรให้ไว้โดยจำเลยไม่ทราบว่า พ.ตายจริงหรือไม่ ต่อมาจำเลยได้ เบิกความต่อศาลถึงเรื่องการตายของ พ.ตามที่มีผู้มาแจ้งและรับว่าจำเลยเป็นผู้ออกมรณบัตร ดังนี้ เมื่อจำเลยไม่ได้เบิกความยืนยันถึงการตายของพ. และไม่ได้ยืนยันว่าเป็นความจริงตาม คำของผู้มาแจ้ง ภายหลังปรากฏว่า พ. ยังมีชีวิตอยู่ ถือไม่ได้ว่าจำเลยกระทำผิดฐานเบิกความ เท็จ

- ฎ 697 / 2508 ในคดีอาญาฐานวางเพลิงที่โจทก์ถูกฟ้องข้อสำคัญในคดีก็คือโจทก์วางเพลิง หรือไม่ จำเลยเบิกความโดยนำข้อความที่ตนได้ยินจากคำพูดบุตรสาวโจทก์ที่พูดว่าโจทก์ “เป็นหยิ่งตำรวจไม่มาลากคอมันไปปักเพลิงใหญ่” ซึ่งข้อความที่บุตรสาวโจทก์พูดนั้นจะเป็น ความจริงหรือไม่ จำเลยไม่ได้ยืนยันถือไม่ได้ว่าจำเลยทำผิดฐานเบิกความเท็จ

ฎ.984/2550 แม้ในคดีก่อนจำเลยเบิกความโดยเชื่อและสงสัยว่าโจทก์ เป็นผู้ลักเอาทรัพย์ไป เนื่องจากขณะเกิดเหตุมีโจทก์และจำเลยอยู่ในบ้านพัก **จำเลยเพียง 2 คน** แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนเกิดเหตุ 1 วัน จำเลยหลงลืม สร้อยคอทองคำพร้อมพระเลี่ยมทองที่อ้างว่าได้หายไปไว้ที่บ้าน ร. โดยในวันรุ่งขึ้น จำเลยทราบทางโทรศัพท์จาก บ. และจำเลยไปรับทรัพย์ของจำเลยที่อ้างว่าได้ หายไปคืนจาก บ. จากนั้นจำเลยก็ไปแจ้งให้พนักงานสอบสวนบันทึกเรื่องการ ได้รับทรัพย์คืนไว้เป็นหลักฐานในวันเดียวกัน ทั้งจำเลยยังไปขอโทษโจทก์และเป็น ผู้ประกันตัวโจทก์ในระหว่างสอบสวน ต่อมาจำเลยก็พยายามบรรเทาผลร้าย ดังกล่าวด้วยการเสนอขอใช้ค่าทำขวัญเป็นเงิน 30,000 บาท ให้แก่โจทก์ แต่โจทก์ เรียกร้องเป็นเงินถึง 600,000 บาท จึงตกลงกันไม่ได้ ตามพฤติการณ์ดังกล่าวของ จำเลยเท่ากับเป็นการยอมรับว่าจำเลยเข้าใจโจทก์คลาดเคลื่อนไปจากความจริง จึงมิใช่เป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่าโจทก์เป็นคนร้ายลักทรัพย์ของจำเลยไป

การแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตไม่มีลักษณะเป็นการยืนยัน
ข้อเท็จจริง ไม่เป็นความผิดฐานเบิกความเท็จ

ฎ.172 / 2483 ศาลฎีกาเห็นว่าถ้อยคำที่จำเลยกล่าวนั้นเป็นถ้อยคำ
ที่จำเลยกล่าวไปตามความรู้สึกรู้สึกคิดเห็นของจำเลย และ จำเลย มิได้กล่าว
ยืนยันเด็ดขาด เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ปัญหาที่ว่าคำเบิกความของจำเลยใช้ข้อ
สำคัญในคดีหรือไม่ก็เป็นอันระงับไป พิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์ในข้อที่
ให้ยกฟ้องโจทก์ (คูปลาตร์ - อิศร - อรรถกฤต ช.เพ็ญชาติ)

“ ความเท็จนั้นต้องเป็นข้อสำคัญ ”

ในคดีอาญา ข้อสำคัญในคดีหมายถึงข้อความที่เป็น
ข้อสำคัญที่ทำให้มีอำนาจฟ้องหรือเป็นคำเบิกความที่
เกี่ยวกับองค์ประกอบของความผิดที่จะทำให้ศาลลงโทษ
จำเลย หรือศาลยกฟ้องจำเลย (ฎ 1460/2522)

เห็นใครยิง แล้วเบิกความว่าไม่ได้เห็น เป็นเบิกความเท็จ

ฎ 404/2513 ข้อสำคัญในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 859/2511 คือ นายเทพหรือสุเทพได้ใช้ปืนยิงจำเลยกับพวกจริงหรือไม่ ฉะนั้น ข้อความอันเป็นเท็จที่จำเลยเบิกความว่าจำเลยได้ยินเสียงปืนดัง 10 นัด เข้าใจว่าเป็นเสียงปืนที่ยิงพวกจำเลย เพื่อแสดงว่าจำเลยไม่เห็นใครยิงปืนขึ้น 10 นัด ทั้ง ๆ ที่ความจริงจำเลยเห็นนายเทพหรือสุเทพเป็นคนใช้ปืนกระหน่ำยิงมาทางจำเลยเป็นเหตุให้ศาลพิพากษายกฟ้อง ปล่อยนายเทพหรือสุเทพไป จึงเป็นข้อสารสำคัญในคดี จำเลยต้องมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177

ฎ 10338/2557 คดีเดิม โจทก์ไม่สามารถติดตามตัวผู้เสียหาย ซึ่งเป็นประจักษ์พยานมาเบิกความเป็นพยานต่อศาลได้ จึงส่งบันทึกคำให้การชั้นสอบสวน บันทึกการชี้ตัวผู้ต้องหาและบันทึกการชี้ภาพถ่ายผู้ต้องหาซึ่งจำเลยทำหน้าที่เป็นล่ามแปลภาษาให้และพิมพ์ลายนิ้วมือใน คำแปลไว้กับจำเป็นต้องส่งบันทึกการสอบปากคำจำเลยในฐานะผู้ทำหน้าที่ล่ามแปลภาษาเป็นพยานหลักฐานต่อศาล และเพื่อให้พยานดังกล่าวมีคุณค่าในการรับฟังจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำตัวจำเลยมาเบิกความยืนยัน การที่จำเลยเบิกความอันเป็นเท็จโดยเบิกความกลับคำให้การในชั้นสอบสวนเป็นว่า จำเลยพิมพ์ลายพิมพ์นิ้วหัวแม่มือลงในเอกสารทุกฉบับโดยที่จำเลยมิได้ทำหน้าที่เป็นล่ามแปล และมีได้สาบานตัวว่าจะทำหน้าที่เป็นล่ามแปลต่อพนักงานสอบสวน ทั้งเบิกความด้วยว่าจำเลยมิได้ทำหน้าที่เป็นล่ามในการชี้ตัวและชี้ภาพถ่ายผู้ต้องหาทั้งสองเลย ความเท็จที่จำเลยเบิกความจึงเป็นข้อสำคัญในคดี เพราะหากศาลเชื่อตามคำเบิกความของจำเลย พยานเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำหน้าที่ล่ามแปลของจำเลยดังกล่าว ย่อมเป็นพยานหลักฐานชนิดที่เกิดขึ้นโดยมิชอบที่ศาลจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานไม่ได้เลย ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 226 เมื่อความผิดฐานเบิกความเท็จตามบัญญัติเพียงว่า “ถ้าความเท็จนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี” แสดงว่าเพียงความเท็จที่ผู้กระทำความผิดเป็นข้อสำคัญในคดีที่จะพิสูจน์ความจริงได้ก็ครบองค์ประกอบความผิดแล้ว หากต้องเป็นข้อสำคัญในคดีถึงขนาดที่ศาลจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้หรือไม่ได้แต่อย่างใด

ฎ.1673/2529การที่จำเลยเบิกความในคดีที่โจทก์ในคดีนี้ถูกฟ้องเป็นจำเลย ว่า จำเลยเพิ่งเปิดเผยเหตุแห่งการกระทำผิดของโจทก์ให้แก่ ส.ทราบแต่ที่จริงแล้ว ส.และจำเลยทราบเหตุดังกล่าวมาก่อนแล้ว เหตุที่จำเลยเบิกความดังกล่าวก็เพื่อมิให้คดีขาดอายุความ คำเบิกความของจำเลยจึงเป็นเท็จคดีก่อนโจทก์ถูกฟ้องในข้อหายกยอกซึ่งเป็นความผิดอันยอมความกันได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๖ ถ้าผู้เสียหายมีได้ร้องทุกข์ภายในสามเดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดเป็นอันขาดอายุความ ตามมาตรา ๙๖ เมื่อขาดอายุความแล้วสิทธินำคดีอาญามาฟ้องย่อมระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙(๖) เห็นได้ว่าคำเบิกความเท็จของจำเลยเป็นข้อสำคัญในคดีโดยสนับสนุนข้ออ้างของ ส.ในข้อที่ว่าสิทธิที่จะฟ้องร้องโจทก์ยังมีได้ระงับไปด้วยคดีขาดอายุความ

“ ในการพิจารณาต่อศาล ”

การเบิกความเท็จที่จะเป็นความผิดตาม ม. 177
จะต้องเป็นการเบิกความในการพิจารณาคดีต่อศาล

ชั้นไต่สวนอนาถาก็เป็นชั้นพิจารณาของศาล

ฎ.291/2480 ในชั้นไต่สวนอนาถา จำเลยได้เข้าเบิกความต่อศาลในข้อหากจนอนาถาว่าทรัพย์สินสมบัติโคกระบือนาสวนไม่มี ซึ่งความจริงจำเลยมีโคอยู่ ๒ ตัว โจรทักจึงฟ้องขอให้ลงโทษจำเลย ศาลฎีกาเห็นว่าเนื่องจากคำร้องของจำเลยทำให้โจทก์ต้องอ้างพยานมาสืบต่อสู่โจทก์ ต้องเสียค่าธรรมเนียมแลค่าหมายเรียกพยาน โจรทักจึงเป็นผู้ได้รับความเสียหายเพราะการกระทำของจำเลย ๆ ต้องมีผิดด้วย กับเห็นว่าการไต่สวนคดีอนาถานั้น เรือมีทรัพย์สินสมบัติหรือไม่มีนั้นเป็นข้อสำคัญแห่งคดี จำเลยมีโคแล้วเบิกความว่าไม่มี ถือว่าจำเลยตั้งใจเบิกความเท็จ ในข้อสำคัญ คดีนี้ปรากฏว่าภายหลังจำเลยให้การรับต่อผู้พิพากษาคนเดียวกัน ในขณะที่กรายงานพิจารณาการไต่สวนเรื่องอนาถานับได้ว่า จำเลยแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานผู้ได้รับแจ้งถ้อยคำเท็จก่อนเวลาที่ศาลพิพากษาเรื่องร้องขັดทรัพย์สิน แลก่อนเจ้าพนักงานจะได้ฟ้องจำเลยฐานเบิกความเท็จนี้ด้วย ให้ลดอาญาให้จำเลยกึ่งหนึ่ง ให้จำคุกจำเลย ๓ เดือน ๑๕ วัน แต่ให้รอการลงอาญาไว้

ในชั้นไต่สวนขอยื่นคำให้การ จำเลยยื่นคำร้องว่ามีเหตุจำเป็นไม่สามารถยื่นคำให้การได้ทัน ถ้าเป็นเท็จก็เป็นความผิดฐานเบิกความเท็จได้(ฎ1889/2506)

การเบิกความในชั้นไต่สวนมูลฟ้องถือว่าเป็นชั้นพิจารณาคดี เป็นความผิดตามมาตรา 177 ว.2 (ฎ.5558/2534,490/2537)

“เบิกความเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาล” ไม่ว่าจะคดีแพ่ง หรือ
คดีอาญา (ฎ 8660/2551)

แต่ต้องเบิกความในฐานะพยาน มิใช่การแถลงหรือให้การใน
ฐานะคู่ความ ดังนั้น ถ้าเบิกความในวันนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกในศาล
ปกครองเป็นการกระทำในฐานะคู่ความไม่ใช่พยาน ไม่ผิด ม.177 (ฎ.
8660/2551)

กรณีปลอมตัวมาเบิกความต่อศาล

จำเลยที่ปลอมตัวมาเบิกความต่อศาลนอกจากจะถูก
ฟ้องฐานเบิกความเท็จแล้วศาลจะลงโทษฐานละเมิด
อำนาจศาลอีก(ฎ 582-583/2503)

การเบิกความเท็จเป็นความผิดสำเร็จทันที แม้พยาน
ยังไม่ลงชื่อ (ฎ.561/2508)

ความผิดฐานเบิกความเท็จเป็นความผิดสำเร็จทันที
เมื่อเบิกความเท็จ (ฎ 2971/2524, ฎ 3091/2533)
แม้คดีหลักจะยอมความกันได้หรือถอนฟ้องไป
(ฎ 126-127/2523)

ผู้ต้องหาหรือจำเลยในคดีอาญามีสิทธิให้การต่อสู้คดีอย่างไรก็ได้ซึ่ง
ไม่ผิดฐานแจ้งความเท็จตามม.137, ม.172 หรือ ม.173 (ฎ 2987/2547)

โดยมีข้อยกเว้นว่า ถ้าจำเลยคดีนี้ไปอยู่ในฐานะเป็นผู้กล่าวหาในอีก
คดีหนึ่งอาจจะผิดฐานแจ้งความเท็จได้ (ฎ 481/2484, 5346/2540)
หรือให้การก่อนเป็นผู้ต้องหาหรือแม้เป็นจำเลย

จำเลยถ้าเข้าเบิกความในฐานะพยานจำเลยก็ไม่ได้รับยกเว้น (ฎ
224/2532, 5558/2534)

ฎ 224/2532 ในคดีก่อน จำเลยถูกฟ้องในข้อหาขับรถโดยประมาทชนรถยนต์ที่ผู้เสียหาย (โจทก์คดีนี้) ขับสวนทางมา เป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัส และมีบุคคลอื่นถึงแก่ความตายและได้รับอันตรายบาดเจ็บ การที่จำเลยเบิกความในคดีก่อนว่า ผู้เสียหายขับรถชนรถยนต์ที่จำเลยขับในช่องทางเดินรถของจำเลย มีพวกผู้เสียหายเก็บเศษกระจกและเศษไม้จากช่องทางเดินรถของจำเลยไปไว้ในช่องทางเดินรถของผู้เสียหาย เท่ากับเบิกความว่า เหตุที่รถยนต์ชนกันเป็นความผิดของผู้เสียหาย มิใช่ความผิดของจำเลยซึ่งเป็นประเด็นโดยตรงของคดีก่อนที่ว่าจำเลยขับรถโดยประมาทหรือไม่ข้อความที่จำเลยเบิกความจึงเป็นข้อสำคัญในคดี

แม้จำเลยจะมีสิทธิในการต่อสู้คดีและจะให้การอย่างไรหรือไม่ยอมให้การในคดีก่อนก็ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา 172 ก็ตาม แต่ในชั้นพิจารณาคดีดังกล่าว ตัวจำเลยได้เข้าเบิกความในคดีฐานะพยานซึ่งเป็นอีกฐานะหนึ่งต่างหากจากการเป็นตัวจำเลย หากคำเบิกความของจำเลยเป็นเท็จจำเลยก็ต้องมีความผิดฐานเบิกความเท็จ จะยกเอาสิทธิในการต่อสู้คดีของจำเลยมาอ้างเพื่อยกเว้นความรับผิดฐานเบิกความเท็จไม่ได้

ฎ 5558/2534 คดีก่อนโจทก์เข้าร่วมกับอัยการฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ตาม ม. 188 จำเลยที่ 1 เบิกความในฐานะพยานซึ่งเป็นอีกฐานะหนึ่งต่างหากจากการเป็นตัวจำเลย จะยกเอาสิทธิในการต่อสู้คดีของจำเลยมาอ้างเพื่อยกเว้นความรับผิดฐานเบิกความเท็จไม่ได้ และคำเบิกความของจำเลยที่ 1 ที่ว่าจำเลยที่ 1 เพียงแต่หยิบเอาภาพถ่ายใบหย่าไป ไม่ได้หยิบเช็คตามฟ้องนั้นเป็นการแสดงว่าจำเลยที่ 1 ไม่ได้ฉีกเช็คของโจทก์อันเป็นข้อสำคัญในคดีซึ่งจำเลยที่ 1 ถูกฟ้องว่าจำเลยที่ 1 ฉีกเช็คที่ส่งจ่ายชำระหนี้ให้แก่โจทก์จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานเบิกความเท็จ

คดีหลังจำเลยที่ 1 ฟ้องโจทก์ในข้อหาลักทรัพย์ ปรากฏข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 1 นำความเท็จมาฟ้องและเบิกความเท็จว่า โจทก์ลักเอาทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ไปอันเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานลักทรัพย์ โดยจำเลยที่ 1 รู้อยู่แล้วว่าข้อความตามฟ้องและที่เบิกความนั้นเป็นเท็จ แม้ศาลพิพากษายกฟ้องในชั้นไต่สวนมูลฟ้องและโจทก์ยังไม่อยู่ในฐานะจำเลย ยังมีความผิดฐานฟ้องเท็จและเบิกความเท็จ กฎหมายมิได้บัญญัติว่าเป็นความผิดต่อเมื่อศาลได้ประทับฟ้องใช้แล้ว.

ต้องมีองค์ประกอบภายในเรื่อง “เจตนา” ด้วย

ผู้กระทำได้รู้ว่าข้อความที่ตัวเองเบิกความเป็นเท็จ

ฎ 2722 / 2541 จำเลยทราบสิ่งที่เบิกความในคดีเดิมจากคำบอกเล่าของ จ. ข้อความที่ จ. เล่าให้จำเลยฟังนั้นจะเป็นความจริงหรือไม่ จำเลยไม่ได้ยืนยันดังนี้ ยังถือไม่ได้ว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานเบิกความเท็จคดีโจทก์ก็ไม่มีมูลความผิดตั้งฟ้อง

- ฎ 984/2550 คดีก่อนจำเลยเบิกความโดยเชื่อและสงสัยว่าโจทก์เป็นผู้ลักเอาทรัพย์สินไป เนื่องจากขณะเกิดเหตุมีโจทก์และจำเลยอยู่ในบ้านพักจำเลยเพียง 2 คน ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก่อนเกิดเหตุ 1 วัน จำเลยหลงลืมสร้อยคอทองคำพร้อมพระเลี่ยมทองที่อ้างว่าได้หายไปไว้ที่บ้าน ร. โดยในวันรุ่งขึ้นจำเลยทราบทางโทรศัพท์จาก บ. และจำเลยไปรับทรัพย์สินของจำเลยที่อ้างว่าได้หายไปคืนจาก บ. จากนั้นจำเลยก็ไปแจ้งให้พนักงานสอบสวนบันทึกเรื่องการได้รับทรัพย์สินคืนไว้เป็นหลักฐานในวันเดียวกัน ทั้งจำเลยยังไปขอโทษโจทก์และเป็นผู้ประกันตัวโจทก์ ในระหว่างสอบสวน ต่อมาจำเลยก็พยายามบรรเทาผลร้ายดังกล่าวด้วยการเสนอขอใช้ค่าทำขวัญเป็นเงิน 30,000 บาท ให้แก่โจทก์ แต่โจทก์เรียกร้องเป็นเงินถึง 600,000 บาท จึงตกลงกันไม่ได้ ตามพฤติการณ์ดังกล่าวจำเลยเท่ากับเป็นการยอมรับว่าจำเลยเข้าใจโจทก์คลาดเคลื่อนไปจากความจริง จึงมิใช่เป็นการยืนยันข้อเท็จจริงว่าโจทก์เป็นคนร้ายลักทรัพย์ของจำเลยไป ผู้หลังจากจำเลยรู้ความจริงแล้ว จำเลยมิได้ถอนคำร้องทุกข์ขึ้นจะเป็นเพราะจำเลยรู้ว่าคดีนี้เป็นความผิดต่อแผ่นดินไม่อาจถอนคำร้องทุกข์ได้จึงไม่เป็นข้อพิรุณ ทั้งในคดีก่อนศาลชั้นต้นก็ได้วินิจฉัยว่าจำเลยยื่นแต่งเรื่องขึ้นเพื่อกลับแก้กลับประกันกล่าวหาโจทก์และค่าเบิกความของจำเลยไม่เป็นความจริงแต่อย่างใด ถือไม่ได้ว่าค่าเบิกความของจำเลยในคดีก่อนเป็นข้อสำคัญในคดี การกระทำของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานเบิกความอันเป็นเท็จ

ข้อสังเกต ในความผิดฐานเบิกความเท็จนั้นไม่มีองค์ประกอบว่า “อาจทำให้ผู้อื่นหรือประชาชนเสียหาย” (ฎีกาที่ 2856 / 2535) เพราะฉะนั้นผลคดีไม่สำคัญ เมื่อครบองค์ประกอบความผิดแล้ว ผู้เบิกความเท็จก็เป็นความผิดแล้ว

- ฎ 2856/2535 ศาลชั้นต้นกำหนดประเด็นข้อพิพาทในคดีแพ่งไว้ว่า จำเลยได้ทำสัญญาจะขายที่ดินตามฟ้องให้แก่โจทก์หรือไม่ การที่จำเลยเบิกความในคดีดังกล่าวว่าจำเลยไม่ได้ทำสัญญาจะซื้อขายที่ดินกับโจทก์ลายมือชื่อในสัญญาดังกล่าวไม่ใช่ลายมือชื่อของจำเลยย่อมเป็นการเบิกความเกี่ยวกับประเด็นพิพาทอันเป็นข้อเท็จจริงคดี ถือได้ว่าเป็นข้อสำคัญในคดี ดังนั้น ไม่ว่าผลของคดีจะเกิดความเสียหายแก่โจทก์ต่อไปหรือไม่ เมื่อคำเบิกความนั้นเป็นเท็จแล้ว การกระทำของจำเลยย่อมเข้าครบองค์ประกอบความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 วรรคแรกหาจำต้องพิจารณาว่าการกระทำของจำเลยจะต้องก่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ การกระทำนั้นจึงจะเป็นความผิดแต่อย่างใดไม่

การเบิกความเท็จต่อศาล ผู้กระทำผิดฐานเบิกความเท็จต่อศาลตาม ม.177 แต่ไม่ผิดฐานแจ้งความเท็จต่อเจ้าพนักงานตาม ม.137 และไม่เข้า ม.172 , ม.173

แต่บางกรณีศาลอาจเป็นเจ้าพนักงานตาม ม.137 เช่น ยื่นคำร้องขอประกันตัวต่อศาลแล้วแสดงหลักฐานเป็นเท็จ สาบานว่ายากจนเท็จ หรือทนายรู้ว่าขาดต่อใบอนุญาตยังมาว่าความ

**ฟ้องเท็จและเบิกความเท็จว่าเขากล่าวดูหมิ่นและหมิ่นประมาทตน ผิดเอง
ทั้งฟ้องเท็จและเบิกความเท็จ ศาลฎีกาจำคุกไม่รอ**

ฎ.2614/2562 คดีก่อนถึงที่สุดตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ว่า โจทก์ไม่ได้
พูดถ้อยคำที่จำเลยกล่าวหาในฟ้องว่าโจทก์พูดดูหมิ่นและหมิ่นประมาทจำเลย
ว่า “โจทก์เป็นคนโกหก” “โจทก์เป็นคนคดโกง” “โจทก์เป็นคนไม่ดี” “สาปแช่งโจทก์
ให้ไฟไหม้” “ชื่อเสียงโจทก์เหม็นเน่า” “โจทก์ไม่จ่ายค่าส่วนกลาง” การฟ้องในคดี
ดังกล่าวจึงเป็นการเอาความอันเป็นเท็จฟ้องผู้อื่นต่อศาลว่า กระทำความผิดอาญา
และการเบิกความในคดีดังกล่าวก็เป็นการเบิกความอันเป็นเท็จซึ่งเป็นข้อสำคัญใน
การพิจารณาคดีอาญาต่อศาล มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา
175 และ มาตรา 177 วรรคสอง ฐานฟ้องเท็จ จำคุก 6 เดือน ฐานเบิก
ความเท็จในการพิจารณาคดีอาญา จำคุก 8 เดือน รวมจำคุกมีกำหนด 14
เดือน

ฎ.6202/2562 เบิกความเท็จพร้อมกันไปกับนำสืบหรือ
แสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จ โดยกระทำในวันเวลาและคดี
เดียวกัน และมีเจตนามุ่งประสงค์ต่อผลอย่างเดียวกันคือ เพื่อให้
ศาลหลงเชื่อและพิพากษาให้โจทก์ผู้ขายสินค้าคืนหรือชดใช้ราคา
สินค้าตามรายการสินค้าทั้งหมดซึ่ง**มีรายการสินค้าที่เป็นเท็จ**
รวมอยู่ด้วยให้แก่ฝ่ายจำเลย จึงเป็นการกระทำความผิดเป็น
ความผิดกฎหมายทั้งฐานเบิกความเท็จและนำสืบหรือแสดง
พยานหลักฐานอันเป็นเท็จ (และฎีกา ๕๒๒๘/๒๕๖๒)

มาตรา 180

นำสืบพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดี
หรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดี

ฎ 8902/2552 เมื่อโจทก์ร่วมมิได้ทำหนังสือสัญญากู้ยืมเงินกับ บ. แต่จำเลยจัดให้ บ. และ
ฝ. ลงชื่อในสัญญากู้ยืมเงินโดยปลอมลายมือชื่อโจทก์ร่วม จึงเชื่อว่าจำเลยเป็นผู้ปลอมสัญญา
กู้ยืมเงิน การที่จำเลยยื่นฟ้องโจทก์ร่วมโดยระบุว่าโจทก์ร่วมออกเช็คชำระหนี้เงินกู้ยืมถึง
กำหนดชำระและบังคับได้ตามกฎหมายจึงเป็นฟ้องเท็จ เพราะการกู้ยืมเงินไม่ได้มีหลักฐานเป็น
หนังสือลงลายมือชื่อโจทก์ร่วม จึงไม่สามารถฟ้องร้องบังคับคดีได้ เมื่อจำเลยเบิกความยืนยัน
และอ้างส่งหนังสือสัญญากู้ยืมเงินปลอมเป็นพยานต่อศาล จึงเป็นความผิดฐานนำสืบหรือแสดง
พยานหลักฐานอันเป็นเท็จด้วย

คดีนี้ศาลฎีกาลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 268 วรรคแรก ประกอบ
มาตรา 265 ตามมาตรา 268 วรรคสอง และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 วรรคสอง
กับมาตรา 180 วรรคสอง ซึ่งเป็นกฎหมายบทที่มีโทษหนักที่สุดมีระวางโทษเท่ากัน จึงให้
ลงโทษตามมาตรา 180 วรรคสอง รวม 3 กระหนง จำคุกกระหนงละ 1 ปี เมื่อรวมกับโทษจำคุก
ในความผิดฐานฟ้องคดีอาญาอันเป็นเท็จแล้วคงจำคุก 6 ปี

คำว่า ในชั้นพิจารณาคดี มีความหมายกว้างรวมถึงในชั้นขอเฉลียวทรัพย์

ฎ 1474 / 2517 จำเลยที่ 1 แกล้งให้ตนเองเป็นหนี้จำเลยที่ 2 อันไม่เป็นความจริงย่อมมีความผิดฐานโกงเจ้าหนี้ ส่วนจำเลยที่ 2 ผู้รับสมอ้างเป็นเจ้าหนี้ ถือว่าได้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 ด้วย

ในการพิจารณาคำขอเฉลียวทรัพย์ จำเลยทั้งสองเบิกความว่ามีหนี้สินต่อกัน อันเป็นความเท็จ จึงมีความผิดฐานเบิกความเท็จและจำเลยที่ 2 ผู้อ้างอิงสัญญาเป็นพยานหลักฐาน มีความผิดฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จอีกด้วย

นอกจากนี้ยังรวมถึงในชั้นไต่สวนขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษา

- ฎ173 / 2514บทบัญญัติของกฎหมายหาได้มุ่งหมายแต่เฉพาะการเบิกความหรือนำสืบแสดงพยานหลักฐานต่อศาลในการพิจารณาวินิจฉัยในประเด็นข้อพิพาทอันมีผลโดยตรงให้คดีที่ฟ้องร้องมีผลแพ้หรือชนะเท่านั้นไม่ การเบิกความหรือนำสืบแสดงพยานหลักฐานใดต่อศาลในการพิจารณาส่วนหนึ่งส่วนใดของคดีนั้น ๆ ถ้าคำเบิกความหรือพยานหลักฐานที่นำสืบแสดงนั้นเป็นความเท็จและเป็นข้อสำคัญในประเด็นของเรื่องที่ศาลจะต้องวินิจฉัยสั่งในการพิจารณาส่วนนั้นแล้วก็ย่อมจะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จหรือนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จตามบทกฎหมายได้ การไต่สวนเพื่อมีคำสั่งอันเกี่ยวกับวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนพิพากษาเป็นการพิจารณาที่ศาลจะต้องมีคำสั่งเป็นส่วนหนึ่งของคดีเช่นนั้น ก็ย่อมจะเป็นความผิดฐานเบิกความเท็จ นำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 และมาตรา 180 ได้

การกระทำอีกส่วนหนึ่งคือการแสดงพยานหลักฐานเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาล

- ฎ. 305 / 2508 ที่จำเลยฎีกาว่า จะลงโทษจำเลยตามปอมาตรา 180 ไม่ได้ เพราะจำเลยมีได้นำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จต่อศาล นั้น ศาลฎีกาเห็นว่า แม้จำเลยยังมีได้นำสืบ แต่ก็ได้แสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จต่อศาลแล้ว คือส่งเอกสารหมาย จ.1 ซึ่งเดิมมี 2 หลักฐาน จำเลยส่งแสดงว่ามีหลักฐานเดียว จึงเป็นการแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จต่อศาลต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา 180 แล้ว

การนำสืบ หมายถึง คู่ความนำพยานเข้าสืบต่อศาล

- ฎ. 198 - 199 / 2528 เมื่อพิเคราะห์ตาม ปอ มาตรา 180 แล้ว ผู้ที่จะนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานในการพิจารณาคดีของศาลได้ก็คือโจทก์และจำเลย เท่านั้นปรากฏว่าจำเลยทั้งสองเข้าเบิกความต่อศาลในคดีอาญาอีกเรื่องหนึ่งในฐานะพยานโจทก์ และจำเลยที่ 2 เป็นผู้ส่งหลักฐานมีดของกลางแก่พนักงานสอบสวนเท่านั้น จำเลยทั้งสองมิได้เป็นโจทก์หรือจำเลยในคดีดังกล่าว จึงไม่อาจมีความผิดฐานนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 180 ได้

ถ้าเพียงแต่กล่าวอ้างอาศัยสัญญาคู่ซึ่งเป็นสัญญาคู่ปลอม
มาทำยฟ้อง แต่มีการยอมความ ยังไม่ผิดมาตรา 180
เพราะยังไม่ถือเป็นการแสดงพยานหลักฐานเท็จ

- ฎ 3066/2527 ไม่ปรากฏเลยว่าก่อนทำสัญญาประนีประนอมยอมความ
กัน ศาลแห่งใดดำเนินการพิจารณาไปแล้วอย่างไรบ้าง และจำเลยได้นำสืบหรืออ้าง
ส่งหนังสือสัญญาคู่อันเป็นเท็จมาแสดงต่อศาลอย่างไรหรือไม่ ข้อเท็จจริงได้ความ
เพียงว่า จำเลยได้อาศัยหนังสือสัญญาคู่อันเป็นเท็จมาเป็นมูลฟ้องผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้
คู่เท่านั้น แล้วมีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความกันในศาลและศาลก็ได้
พิพากษาไปตามยอมนั้น การกระทำของจำเลยดังกล่าวจึงยังถือไม่ได้ว่าเป็นการนำ
สืบหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีของศาล จึงไม่เป็นความผิด
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 180 (และมี ฎ.221/2526)

องค์ประกอบข้อสอง “เป็นพยานหลักฐานในข้อสำคัญในคดีนั้น”

- ฎ 1193 / 2510 เดิมจำเลยทำสัญญาว่าจ้างโจทก์เป็นทนายฟ้องเรียกมรดก ต่อมาจำเลยทำสัญญายอมกับอีกฝ่ายหนึ่ง แล้วจ่ายค่าจ้างว่าความ ไม่ครบ โจทก์จึงฟ้องคดีแพ่งเรียกค่าจ้างว่าความ จำเลยนำเอกสารใบมอบอำนาจซึ่งจำเลยมอบอำนาจให้บุคคลอื่นเป็นตัวแทนในการว่าจ้างว่าความ หากไม่ได้รับความยินยอมจากตัวแทนก็ไม่ผูกมัดจำเลยแสดงต่อศาล ศาลพิพากษาว่าทรัพย์มรดกที่ฟ้องเรียกนั้นมีราคาเพียง 1 ล้านบาท โจทก์ได้ปฏิบัติงานไม่ครบถ้วนตามสัญญา จำเลยได้รับมรดกเพียง 2 แสนบาท ได้จ่ายค่าจ้างทนายเป็นเงิน 27,000 บาท พอสมควรแก่การปฏิบัติงานแล้ว โจทก์จึงฟ้องเป็นคดีอาญาในคดีนี้ว่าจำเลยแสดงพยานหลักฐานเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 180 ศาลฎีกาเห็นว่าใบมอบอำนาจนั้นยังถือไม่ได้ว่าเป็นพยานหลักฐานใน ข้อสำคัญในคดี การกระทำของจำเลยจึงยังไม่เป็นความผิดตั้งโจทก์ฟ้อง

องค์ประกอบข้อสาม “โดยเจตนา”

มาตรา 181 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 175, 177, หรือ 180

(1) เป็นการกระทำในกรณีแห่งข้อหาว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่มีระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีขึ้นไป

(2) เป็นการกระทำในกรณีแห่งข้อหาว่า ผู้ใดกระทำความผิดที่มีระวางโทษถึงประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิต

ฎ.408/2537 วันเกิดเพลิงไหม้บ้านนายสุบิน จำเลยไม่เห็นโจทก์ ในบริเวณบ้านนายสุบินแต่อย่างใด ดังนั้น การที่จำเลยเบิกความต่อศาลในการพิจารณาคดีดังกล่าวว่า ฯลฯ ข้าฯ สงสัยจึงมองไปที่บ้านนายสุบินเห็นโจทก์วิ่งไปทางตะวันตกแล้วลงคลองไปตามเอกสารหมาย จ.2 นั้น จึงเป็นการเบิกความเท็จ ทั้งความเท็จนั้นหากศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงตามที่จำเลยเบิกความอาจเป็นผลให้โจทก์ได้รับโทษในคดีดังกล่าว จึงเป็นข้อสำคัญในคดีนั้น จำเลยจึงมีความผิดฐานเบิกความเท็จตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 177 วรรคสอง, 181 (2) ลงโทษจำคุก 5 ปี

เท็จ

(1) มาตรา 175 ผู้ใดเอาความเท็จฟ้องผู้อื่นต่อศาลว่ากระทำความผิดอาญาหรือว่ากระทำความผิดอาญาแรงกว่าที่เป็นความจริง

(2) มาตรา 177 ผู้ใดเบิกความอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดีต่อศาล ถ้าความเท็จนั้นเป็นข้อสำคัญในคดี

ถ้าความผิดดังกล่าวในวรรคแรก ได้กระทำให้การพิจารณาคดีอาญา

(3) มาตรา 180 ผู้ใดนำสืบหรือแสดงพยานหลักฐานอันเป็นเท็จในการพิจารณาคดี ถ้าเป็น พยานหลักฐานในข้อสำคัญในคดีนั้น

ถ้าความผิดดังกล่าวในวรรคแรก ได้กระทำให้การพิจารณาคดีอาญา

(4) มาตรา 179 ผู้ใดทำพยานหลักฐานอันเป็นเท็จเพื่อให้พนักงานสอบสวนหรือเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจสืบสวนคดีอาญาเชื่อว่าได้มีความผิดอาญาอย่างใดเกิดขึ้นหรือเชื่อว่าความผิดอาญาที่เกิดขึ้นร้ายแรงกว่าที่เป็นความจริง